

Damekor havde indstuderet et Koncertnummer: „Eja! Eja! Kristus er opstanden!“

Mellem nogle ornatklædte Præster, der sad bag Kistens Blomsterhøj, var ogsaa Johannes Gaardbo. Det var første Gang, han fungerede ved en saadan teatermæssig iscenesat Kirkefest, og han følte sig meget ilde tilmode. Da Pastor Stensballe som første Taler traadte frem ved Kisten og priste den Afdøde som et lysende Forbillede for den unge Slægt, mægtig i sin Handlekraft og ydmyg i sin Kristelighed, forargede det ham, og han blev greben af en Uro, saa han ikke kunde sidde stille. Han maatte tænke paa Mads Vestrup, der i sit lidenskabelige Sprog havde kaldt den officielle Kirke for Forgaarden til Helvede, hvor der endnu ofredes til de hedenske Afguder. Gemte den Tale ikke et bittert Sandhedskorn under Overdrivelsen? Var ikke dette virkelig en Dyrkelse af Mammon i Herrens eget Hus, i selve Landets Hovedkirke?

„Eja! Eja!“ jublede Kvindekoret oppe paa Pulpituret, da Stensballe havde endt sin Tale. Det lød i hans Øre som et Raab af vindrukne Bakkantinder, og hans Hjerte blødte.

Da Koret sluttede, var det hans Tur at tale. Og nu skete der noget, som han bagefter ikke selv kunde forklare sig. I Stedet for at holde den Trøstetale til de Efterladte, som han havde forberedt sig paa, gav han sig til at minde om, hvorledes Kristus ved Synet af det vanheligede Tempel blev greben af heftig Sorg og omstødte Vekselerernes Borde og Duekræmmernes Stole. Han havde faaet Øje paa Heltetenoren, der nu indtog Dame-